

νὰ σὰς ὑπακούσῃ τις. Ἀλλά, εἰπέτε μοι θ' ἀνταμειφθῶ τοῦλάχιστον;

— Οὐδέποτε ἀρνούμαι τὸν λόγον μου, μ' ἐννοεῖτε;

— Μὲ προσβάλλετε, πιστεύουσα τὸ ἐναντίον.

— Φεύγω· πρέπει ὁ μαρκήσιος ν' ἀγνοῇ τὴν παρουσίαν μου· πρέπει. Δὲν μ' εἶδετε καὶ μῶλις ἐνθυμείσθε ὅτι ὑπάρχω.

— Τὸ εἶπομεν ἤδη.

— Χαίρετε, στρατηγέ.

— Ὅχι· καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἐλαβε τὴν μικρὰν καὶ λεπτοφυᾶ χεῖρά της καὶ τὴν ἐθεώρει στενάζων.

— Ποτὲ δὲν θὰ δυνήθητε νὰ πείσετε ὅτι ἡ χεὶρ αὕτη εἶναι ἀνδρός.

— Τί σημαίνει· ἔφθασα χθὲς τὴν νύκτα καὶ οὐδεὶς μὲ εἶδε, ἀλλ' οὔτε θὰ μὲ ἴδῃ.

— Ὁμολογήσατε ὅτι ἔχετε κακοὺς σκοποὺς κατὰ τοῦ μαρκησίου;

— Καὶ ἂν ἦτο τοῦτο ἀληθὲς θὰ ἐλάβανέτε μέρος ὑπὲρ αὐτοῦ;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι!

— Θέλετε νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὰ σχέδιά μου.

— Προτιμῶ νὰ μὴν τὰ εἰδεύω.

— Δὲν θὰ θεωρήσω ἐμαυτὴν ἐλευθέραν παρὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν φραγμὸς ἀνυπέροβλητος μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ὅστις δύναται νὰ γελάσῃ, διότι ὑπῆρξα θυμὰ του.

— Μὲ κάμνετε νὰ τρέμω.

— Οὕτως ἐπλάσθην· ἡ πίστις μου εἶναι ὡς ὁ ὀρείχαλκος, τὸ δὲ μῖσός μου ὡς ὁ χαλυψ· ὑπηρετήσατέ με καὶ θὰ κατασταθῶ ἀφοσιωμένη πρὸς σὰς ὡς ὁ κύων εἰς τὸν κύριόν του.

Καὶ κύψασα πρὸς τὸ οὖς τοῦ στρατηγοῦ:

— Ἡ χεὶρ μου, εἶπεν ἀξίζει θυσίας τινας· ὑπηρετήσατέ με καὶ θὰ σὰς, παρηγορήσω διὰ τὰς ἀποτυχίας σας.

— Εἴσθε μάγισσα.

Καὶ τὸν ἀφῆκε τεταραγμένον καὶ μεθύοντα ἐκ τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν ὑποσχέσεών της.

— Πόσον εἶναι ὀρμητικὴ! ἐσκέφθη ἀλλὰ καὶ πόσον ὠραία!

Ἐκείνη ἐπαγγέλλετο εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου ὁ κόμης Ροβέρδος τὴν ἀνέμενε.

— Ἰωσήφ, τῷ εἶπεν, αὐτοὶ ὑπάγουν κατ' εὐθείαν εἰς Γενεύην· πρόσσεχε.

— Ὅπως θέλετε.

— Ἀναχωρῶ· θὰ μ' ἀπαντήσῃς καθ' ὁδόν, καὶ δὲν θὰ μὲ περιμένῃς.

Ἦνοιξε χάρτην καὶ ἔσυρε γραμμὴν.

— Θὰ διέλθῃς διὰ Σαλῶν, Λουμπάν, Σενκλὲδ ἢ Μορὰν καὶ Σέχ· εἶναι ἡ κατ' εὐθείαν γραμμὴ· ἐννοεῖς;

— Θαυμάσια.

— Σπεῖρε τὸν χρυσὸν ἐν ἀνάγκῃ· σοὶ ἀφίνω τοὺς ἀνθρώπους μου, λαμβάνουσα μετ' ἐμοῦ μόνον τὸν Στέφανον· ἐὰν συμβῇ τι θὰ σὲ εἰδοποιήσω· ἔσω νοήμων.

— Θὰ προσπαθῇσω, εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Θὰ ἦναι ἡ τελευταία μου ἐκστρατεία.

— Πῶς θὰ ταξιδεύετε;

— Διὰ τῶν ἵππων μου· ἄλλως τε μὴ σὲ μέλλει· σοὶ ἀφίνω ὠραίαν ἄμαξαν, τὴν ὁποῖαν προσφέρεις εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν μαρκησίον.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶσι;

— Διατί ν' ἀρνηθῶσι φιλοφρόνησιν ἐγγενοῦς τόσῳ διακεκριμένου;

— Ἀλλ' ἐὰν...

— Τότε ἀκολούθησέ τους ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν· θὰ δεχθῶσι.

— Καλῶς· καὶ ἐσκέφθη: ἰδοὺ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ κρέμνεται ἀπὸ λεπτὴν τρίχα.

Καὶ ἀπῆλθεν ἡσύχως, ὅπως δώσῃ τὰς διαταγὰς του καὶ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξεῖδιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐσκέφθη κατόπιν νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὴν Πεπίταν ἐπιστολὴν περιπαθῇ καὶ εὐλικρινῇ, ζητῶν συγγνώμην, διότι δὲν ἐπορεύθη πρὸς αὐτήν, δικαιολογῶν τὴν διαγωγὴν του, παραμυθῶν αὐτήν, ἐκφράζων αὐτῇ τὰ τρυφερά του αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ καταδεικνύων αὐτῇ, ὅτι ἀνώτερον πάντων ὑπῆρχε τὸ χρέος καὶ ὁ οὐρανός, καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, ὅπως τελῇ καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν θυσίαν, ἣν καὶ ἐκεῖνος ἐτέλεσε.

Τετράκις ἢ πεντάκις ἐκάθησεν ὅπως γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἐμελάνωσε πολλὴν χάρτην, τὴν ἔσχισε κατόπιν, διότι ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πολὺ τῆς ἀρεσκείας του. Ἀλλοτε μὲν ἦτο ξηρά, ψυχρά, πεζὴ ὡς κακὸς τις λόγος, καὶ ὡς νοουθεσία γραμματοδιδασκάλου, ἄλλοτε τὸ περιεχόμενόν της ἀπεδείκνυε λόγον τινὰ παιδαριώδη καὶ γελοῖον, ὡς ἐὰν ἡ Πεπίτα ἦτο τέρας τι, ἔτοιμον νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, καὶ ἄλλοτε ἡ γραφὴ εἶχεν ἐλαττώματα καὶ κηλίδας οὐχ ἥττον ἀξιοθρηνήτους. Ἐν ὀλίγοις, ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐγράφη, ἀφοῦ ἤδη κατηναλώθησεν εἰς τὰς ἀποπείρας ταύτας ὀλόκληρα φύλλα χαρτίου.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο καταφύγιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Ἐρρίφθη ὁ κύβος. Θάρρος, καὶ ἄγωμεν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος καθυσόχασε τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ εἶχε πολλὴν τὴν ἡρεμίαν κατὰ τὴν συνέντευξιν, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε θέσει εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ποταμὸν εὐγλωττίας, δι' ἧς θὰ ἔπειθε τὴν Πεπίταν, ἥτις ἦτο τόσον ἀγαθὴ, ὥστε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ νὰ τὸν παροτρύνῃ ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν υπόσχεσίν του, θυσιάζουσα τὸν κοσμικὸν ἔρωτα, καὶ ἐξομολογούμενη πρὸς τὰς ἀγίας ἐκείνας γυναῖ-

κας, αἵτινες οὐ μένον ἡρνήθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῶν μνηστῆρων καὶ τῶν ἐραστῶν των, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συζύγων των ὡς ἀδελφαὶ διεβίωσαν, ὡς ἀναφέρεται λόγου χάριν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀγίου Ἐδουάρδου, βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἀφοῦ ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠσθάνετο ἑαυτὸν μάλλον ἐλαφρόν καὶ ζωηρότερον, καὶ ἤδη ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐφέρετο καὶ αὐτὸς ὡς ἕτερος Ἅγιος Ἐδουάρδος, καὶ ἡ Πεπίτα ὡς ἄλλη τις Ἐδίτα, ἡ σύζυγος ἐκείνου, καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα τῆς βασιλίσσης ἐκείνης, παρθένου ὁμοῦ καὶ συζύγου, ἡ Πεπίτα τῷ ἐφάνετο εἰ δυνατόν, πολὺ εὐγενεστέρα, χαριεσττέρα, ποιητικωτέρα.

Δὲν εἶχεν ἐν τούτοις ὁ δὸν Λουδοβίκος ὅλην τὴν πεποιοησιν καὶ τὴν γαλήνην, ἣν ὤφειλε νὰ ἔχῃ, ἀφοῦ ἀπαξ ἀπεφάσισε νὰ μιμηθῇ τὸν Ἅγιον Ἐδουάρδον. Διεβλέπεν εἰσέτι, δὲν ἤξεύρω τί τὸ ἐγκληματικὸν ἐν τῇ ἐπισκέψει ἐκείνῃ, ἣν ἐμελλε νὰ κάμῃ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ καὶ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα. Δις ἢ τρις ἡγέρθη τοῦ καθίσματός του, καὶ ἐξεκίνησεν ὅπως ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ καὶ πάλιν συνεκρατεῖτο θεωρῶν ἀναξιοπρεπῇ καὶ παιδαριώδῃ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην.

Αὐτὸς μὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὰ μυστικά του πρὸς τὸν πατέρα του· ἀλλὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ τῆς Πεπίτας, ὅπως φανῇ καλὸς μετὰ τὸν πατρός του, τοῦτο ἦτο πολὺ ἀνάνδρον. Ἐτιδὲ μάλλον ἀνάνδρους καὶ κωμικὴ καὶ ἀθλία τῷ ἐφάνετο ἡ πράξις αὕτη, ὅτε κατενόει ὅτι ὁ φόβος μὴ τοὶ δὲν ἦτο ἀρκούντως ἰσχυροὶ ὅπως ἀνθέξῃ, τὸν ὤθει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐσιώπησε λοιπόν, καὶ οὐδὲν ἀπεκάλυψε πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οὐδ' ἔσχε τοῦλάχιστον τὴν ἀπαιτουμένην παρησίαν καὶ τὸ θάρρος ὅπως παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἀναφέρῃ αὐτῷ τὰ περὶ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης συνεντεύξεως. Ἦτο τοσοῦτον βιαίως συγκεχυμένος ἐκ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων παθῶν, ἅτινα διεφιλονείκουν τὴν κυριαρχίαν τῆς ψυχῆς του, ὥστε συνεταράσσετο ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ ὡσεὶ πηδῶν ἢ πετῶν, ἐθιμάτιζε διερχόμενος αὐτό, καίτοι μέγα, διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων βημάτων, καὶ κινδυνεύων οὕτω νὰ συγκρουσθῇ πρὸς τοὺς τοίχους. Τελευταῖον δέ, καίτοι ἔχων ἀνοικτὸν τὸν ἐξώστην ὡς ἐκ τοῦ θέρους, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ ἀποπνιγῇ ἐκεῖ δι' ἑλλειψιν ἀέρος, ὅτι ἡ ὀροφὴ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐχρειάζετο ὀλόκληρον τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅπως βαδίσῃ, ὀλόκληρον τὸ ἀπειρον διάστημα, καὶ ὅπως ὑψώσῃ τὸ μέτωπον, καὶ ἐκπέμψῃ τοὺς στεναγμούς του, καὶ ἀνυψώσῃ τὸ πνεῦμά του, μὴ ἔχῃ ἄλλο τι ἀνθεν αὐτοῦ, εἰμὴ τὸ ἀπέραντον στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Βιαζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ταύτης, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, καὶ

κατήλθεν ἐν τῇ ὁδῷ. Ἐν αὐτῇ δέ, ἀποφεύγων πᾶν γνωστὸν πρόσωπον, καὶ ἐπιζητῶν τὴν μόνωσιν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸ πυκνότερον καὶ μᾶλλον μεμονωμένον μέρος τῶν αἰγείρων, κήπων καὶ ἀτραπῶν, οἵτινες περιβάλλουσι τὸ χωρίον, καὶ ἀποτελοῦσι παρὰδεισον περὶ αὐτοῦ, ἐπὶ ἀκτῖνα μείζονα τῆς ἡμισείας λεύγης.

* *

Ὀλίγα ἀνεφέραμεν μέχρι τοῦδε περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Εἴπωμεν λοιπόν, ὅτι ἦτο ὠραίος νεανίας, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ὑψηλός, λεπτοφυής, καλῶς πεπλασμένος, μετὴν κόμην μέλαιναν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπίσης μελανοὺς καὶ πλήρεις πυρὸς καὶ γλυκύτητος. Εἶχε τὴν ἐπιδερμίδα σιτόχρουν, τοὺς ὀδόντας λευκοὺς, τὰ χεῖλη λεπτά, καίτοι ὀλίγον τι ἀνεστραμμένα, τοῦθ' ὅπερ ἔδιδεν αὐτῷ ἔκφρασιν τινα περιφρονήσεως, καὶ τι τὸ ζωηρὸν καὶ ἀνδρικὸν ἐν τῷ συνόλῳ, παρὰ τὸ συνεσταλμένον καὶ πρῶον τῶν κληρικῶν. Ἐνυπῆρχε τέλος, ἐν τῇ στάσει καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τοῦ Λουδοβίκου, ἡ ἀπερίγραπτος ἐκείνη σφραγὶς τοῦ διακεκριμένου καὶ τῆς εὐγενείας, ἥτις φαίνεται, καίτοι οὐχὶ πάντοτε, ὡς ἰδιάζον προνόμιον καὶ ἀποκλειστικὴν ιδιότης τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν.

Βλέπων τις τὸν δὸν Λουδοβίκον, παρεδέχετο, ὅτι ἡ Πεπίτα εἶχεν ἔνστικτον καλαισθησίαν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἔτρεχε, δὲν περιεπάτει διὰ τῶν ἀτραπῶν ἐκείνων, πηδῶν τοὺς ρύακας καὶ μόλις προσέχων εἰς τὰ περὶ αὐτόν, ὡς ταῦρος οἰστρήλατος. Οἱ χωρικοί, μεθ' ὧν συνηντήθη, καὶ οἱ κηπουροί, οἵτινες τὸν εἶδον διερχόμενον, ἴσως θὰ τὸν ἐξέλαβον ὡς παράφρονα.

Βαρυνηθεὶς τέλος νὰ περιπατῇ ἀκόπως, ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας λιθίνου σταυροῦ, παρὰ τὰ ἐρείπια παλαιοῦ τινος μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου De Paula, ἀπέχοντος πλέον τῶν τριῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ χωρίου, καὶ ἐκεῖ ἐβύθισθη καὶ πάλιν εἰς νέας σκέψεις, ἀλλὰ τὸσον συγκεχυμένας, ὥστε οὐδ' αὐτὸς οὗτος ἐννόει περὶ τίνος ἐσκέπτετο.

Ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, ὅστις διαπερῶν τὸν ἀέρα ἔφθανεν εἰς τὰς ἐρημίας ἐκείνας, καλῶν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ ὑπομιμνήσκων αὐτοῖς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν ἀγιωτάτην παρθένον, ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἐκστάσεως τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ἐπανέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον. Ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ κρύπτεται ὀπισθεν τῶν γιγαντωδῶν κορυφῶν τῶν πλησιοχώρων ὁρέων, κατορθῶν ὥστε αἱ πυραμίδες καὶ κολοβοὶ ὀβελίσκοι τῶν κορυφῶν, νὰ διαγράφωνται ἐπὶ ἐπιπέδῳ ἐκ πορφύρας καὶ τοπαζίου, διότι τοιοῦτος ἐφαίνετο ὁ οὐρανός, ἐπιχρυσούμενος ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ δύνοντος ἡλίου. Αἱ σκιαὶ ἤρχιζον νὰ ἐκτείνωνται ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ἐπὶ δὲ τῶν ὁρέων, τῶν ἀντιθέτων ἐκείνοις δι' ὧν ὁ

ἥλιος ἐκρύπτετο, ἔλαμπον οἱ ὑψηλότεροι βράχοι, ὡς χρυσὸς ἢ κρύσταλλος πεπυρακτωμένος.

Αἱ ὕαλοι τῶν παρθύρων, καὶ οἱ λευκοὶ τοῖχοι τοῦ ἀπομεμακρυσμένου ναῖσκου τῆς Παρθένου, πολιούχου τοῦ χωρίου, ἐκτισμένοι ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους ἐνὸς λόφου, ὡς καὶ ἐτέρου τινὸς ἐκκλησιδίου ἢ ἐρημητηρίου, ὅπερ ὑπάρχει ἐπὶ πλησιεστέρου τινος λόφου, καλουμένου Calvario, ἐξήστραπτον ἐπίσης ὡς δύο σωτήριοι φάροι, ἀντανεκλῶσαι τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ θνήσκοντος ἡλίου. Ἡ φύσις ἐνέπνεε μελαγχολικὴν τινα ποίησιν καὶ διὰ τῆς σιωπηλῆς μουσικῆς, ἣν μόνον τὸ πνεῦμα δύναται νὰ ἀκούσῃ, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀνέπεμπεν ὕμνον πρὸς τὸν Πλάστην. Ὁ βραδὺς ἦχος τῶν κωδῶνων, ἀμβλυνόμενος καὶ μετριάζόμενος ἐκ τῆς ἀποστάσεως, μόλις διετάρασσε τὴν ἡρεμίαν τῆς γῆς καὶ προσεκάλει εἰς τὴν προσευχὴν, χωρὶς νὰ ταρασσῇ τὴν ἀκοὴν διὰ τοῦ θορύβου. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐξέβλεπε τὸν πῖλόν του, ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ σταυροῦ, οὕτινος τὸ ὑπόβαθρον τῷ εἶχε χρησιμεύσει ὡς κάθισμα, καὶ ἐπρόφερε μετὰ βαθείας εὐλαθείας τὸ : « Ἀγγελε τοῦ Θεοῦ ».

Αἱ νυκτεριναὶ σκιαὶ ἤρχισαν μνηκνόμεναι. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐφαπλούσα τὸν μανδύαν τῆς καὶ καλύπτουσα δι' αὐτοῦ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἡμιλλᾶτο νὰ στολίσῃ αὐτὰ διὰ τῶν λαμπροτέρων ἀστέρων καὶ τῆς καθαρωτέρας σελήνης. Τὸ κυανοῦν στερέωμα δὲν μετέβαλεν εἰς μέλαν τὸ γλαυκὸν αὐτοῦ χρῶμα, ἀλλὰ ἐτήρησεν αὐτό, γενόμενον μόνον σκοτεινότερον. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο τὸσον διαυγῆς καὶ τὸσον λεπτή, ὥστε ἐφαίνοντο χιλιάδες ἀναρρίμητοι ἀστέρων σπινθηροβολούντων ἐν τῷ ἀπείρῳ αἰθέρι. Ἡ σελήνη ἐπηργύρου τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ ἀντηνακλᾶτο ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῶν ρυακίων, ἅτινα ἐφαίνοντο συνιστάμενα ἐξ ὕγρου τινος φωτεινοῦ καὶ διαυγοῦς, ἐξ οὗ ἐσχηματίζοντο ἱριδες καὶ διαθλάσεις, ὡς αἱ τοῦ ὀπαλίου. Ἐν τοῖς πυκνοῖς φυλλώμασι τῶν δένδρων ἔψαλλον αἱ ἀηδόνες. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη διέχεον μεθυστικώτερον ἄρωμα. Ἐν ταῖς ὄχθαις τῶν διωρύγων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λεπτῆς χλόης καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθέων, ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες ἢ ἀνθράκια ἀναρίθητοι λαμπυρίδες. Δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ πυγολαμπίδες πετωταί, ἀλλ' οἱ μικροὶ οὗτοι φωτεινοὶ σκώληκες ὑπάρχουσιν ἀφθονώτατοι καὶ παράγουσιν ὠραιοτάτην λάμψιν. Πολλὰ δὲ καρποφόρα δένδρα, εἰσέτι ἀνθοῦντα, πολλὰ ἀκακίαι καὶ ἀναρίθμηται ροδαὶ ἐμύρωνον τὰ περὶ, πληροῦντα αὐτὰ γλυκείας εὐωδίας.

* *

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἡσθάνθη ἐαυτὸν κυριεύμενον, μαγεύμενον, ἠττώμενον, ὑπὸ τῆς τερπνῆς ἐκείνης φύσεως καὶ ἐδίστασεν ὀλίγον. Ἦτο ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν δοθεῖσαν συνέντευξιν.

Καίτοι ἐκτελὼν διαφόρους περιελιγ-

μούς, καίτοι περιερχόμενος ἀνὰ τοὺς δρομίσκους ἐκείνους, καίτοι κλονιζόμενος ἐνίοτε ἐνῷ ἔβαινε πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ ρύακος, ἐνθα παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ἀναβλύζει ἐκ τινος ὑψηλοῦ βράχου τὸ κρυστάλλινον νᾶμα, τὸ ποτίζον τοὺς κήπους, εἶνε δὲ τερπνότατον τοπιεῖον, ὁ δὸν Λουδοβίκος, μετὰ βῆμα βραδὺ καὶ διακεκομμένον, διηυθύνθη τέλος πρὸς τὸ χωρίον.

Ἐρ' ὅσον ἐπλησίαζεν, ἐπηύξανε καὶ ὁ φόβος, ὃν τῷ ἐνέπνεεν ἡ μέλλουσα πρᾶξις του. Διεσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινότερα τοῦ δάτους, ἐπιζητῶν θαῦμα τι τερατῶδες, σημειόν τι, οἰωνόν τινα, ὅστις νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

Ἐνεθυμείτο τὸν σπουδαστὴν Λισάρδον, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἔβλεπεν αὐτὸν τὸν τάφον του. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἐμεδίκα διὰ τῶν ἀναρρίθμητων φώτων του, καὶ ἐνέπνεε τὸν ἔρωτα, οἱ ἀστέρες ἠτένιζον ἀλλήλους ἐρωτικῶς τὰ ἡχηρὰ αὐτῶν ἔλυτρα, ὡς οἱ τρουβαδούροι τὸ πληκτρον κατὰ τοὺς νυκτερινούς κάμους των. Ἡ γῆ ὁλόκληρος ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην καὶ ἡρεμον νύκτα. Οὐδεὶς οἰωνός, οὐδὲν σημεῖον, οὐδεμία νεκρικὴ συνοδία. Τὸ πᾶν ζῶη, εἰρήνη καὶ ἡδονή. Ποῦ ἦτο λοιπὸν ὁ Ἀγγελος φύλαξ του;

Εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὸν Λουδοβίκον ὡς ἀπωλότα, καί, ὑποθέτων ὅτι δὲν διέτρεχε κίνδυνον, δὲν ἐφρόντιζε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ του; Τίς οἶδε; Ἴσως ἐκ τῶν κινδύνων ἐκείνου, θὰ προέκυπτε θρίαμβός τις.

Ὁ Ἅγιος Ἐδουάρδος καὶ ἡ βασίλισσα Ἐδίτα περυσιάζοντο ἐκ νέου πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐνεδυνάμουν τὴν θέλησιν του.

Βεθυισμένος εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐβράδυνε τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ χωρίου, ὅτε ἐσήμανεν ἡ δεκάτη, ὥρα τῆς συνεντεύξεως, εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐνορίας. Τὰ δέκα ἐκεῖνα κρούσματα τῷ ἐφάνησαν ὡς δέκα πλήγματα ἐγχειρῖδίου ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ἐκεῖ τῷ ἐπόνεσεν ὑλικῶς, καίτοι ὁ πόθος καὶ ὁ ἀνατιναγκὸς ἐκείνος ὑπῆρξαν ἀνάμικτοι μετ' ἀπατηλῆς ἀνησυχίας καὶ ἡδονικῆς τινος γλυκύτητος. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, ὅπως μὴ ἀργήσῃ πολὺ, καὶ ταχέως εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατοικιῶν.

Τὸ χωρίον ἦτο ζωηρότατον. Αἱ νεάνιδες ἤρχοντο νὰ πλύνωσι τὸ πρόσωπον εἰς τὴν βρύσιν del esido, ὅπως μείνῃ πιστὸς εἰς αὐτὰς ὁ μνηστήρ των, ἢ διὰ νὰ εὐρωσι μνηστῆρα ὅσαι δὲν εἶχον τοιοῦτον.

Γυναῖκές τε καὶ παιδιὰ ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπως συνάξωσιν ἱεροδοτάνην, δενδρὸλιβανον καὶ ἄλλα φυτὰ, πρὸς κατασκευὴν μαγικῶν ἁρωμάτων. Αἱ κιθάραι ἐκρούοντο εἰς διάφορα μέρη. Ἦκουέ τις ἐρωτικὰς συνδιαλέξεις, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ ἔβλεπεν ἀπανταχοῦ ζεύγη περιπατῇ καὶ εὐδαίμονα. Ἡ νύξ καὶ ἡ πρωία τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καίτοι ἐορτὴ Χριστιανική, διατηροῦσι τι τὸ εἰδωλόλατρι-

κόν και τὸ φυσιολατρικὸν τῆς ἀρχαιότη-
τος, ἴσως ἕνεκα τῆς συμπτώσεως τῆς ἐορ-
τῆς ταύτης μετὰ τῶν θερινῶν τροπῶν
τοῦ ἡλίου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πᾶν
εἶνε ἀσεβὲς καὶ οὐχὶ θρησκευτικὸν κατὰ
τὴν ἐορτὴν ταύτην. Τὸ πᾶν ἔρωσ καὶ φιλο-
φρόνησις.

Εἰς τὰ παλαιὰ ἡμῶν μυθιστορήματα
καὶ τὰς παλαιὰς παραδόσεις, πάντοτε
μαῦρός τις ἀπάγει χριστιανὴν νεάνίδα,
καὶ πάντοτε ὁ χριστιανὸς ἱππότης ἀπο-
λαμβάνει τὴν ποθητὴν αὐτῷ μαυριτανὴν
ἡγεμονίδα κατὰ τὴν νύκτα ἢ τὴν πρωίαν
τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καὶ ἡ-
δύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι παρὰ τῷ λαῷ
διατηροῦνται εἰσέτι αἱ παραδόσεις αὗται
τῶν παλαιῶν μυθιστορημάτων.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις. Ὀλόκληρον τὸ
χωρίον καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι εὐρίσκονται ἐν
ταῖς ὁδοῖς τὴν διάβασιν τῶν ὁδῶν καθί-
στα δυσκολωτάτην ἢ πληθὺς τῶν παρα-
πηγμάτων πρὸς πώλησιν ἀμυγδαλοπή-
κτων, σιροπιῶν ἐκ σταφυλῆς, καὶ ἄλλων
γλυκυσμάτων καὶ διαφόρων καρπῶν. Αἱ
σκηναὶ τῶν νευροσπάστων καὶ τῶν ἀθυρ-
μάτων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀθιγγανίδων
διαφόρου ἡλικίας, αἵτινες κατεσκεύαζον
τηγανίτας, καὶ ὅτε μὲν ἐτηγάνιζον τὴν
ζύμην πληροῦσαι τὸν ἀέρα διὰ τῆς ὁσμῆς
τοῦ ἐλαίου, ὅτε δὲ ἐξύγιζον καὶ προσέ-
φερον τὰς τηγανίτας, ἄλλοτε δὲ ἀπῆντων
φαιδρῶς εἰς τὰς ἀστειότητας τῶν διερ-
χομένων νεανιῶν, καὶ ἄλλοτε ἔλεγον τὴν
τύχην.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφρόντιζε νὰ μὴ
συναντᾶται μετὰ τῶν γνωρίμων του, καὶ
ὅταν τοὺς ἔβλεπε μακρόθεν, ἐτρέπετο εἰς
τὴν ἐτέραν πλευράν. Οὕτως ἐπλησίαζε
βαθμηδὸν χωρὶς νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ τὸν
ἐνοχλήσῃ τις μέχρι σχεδὸν τοῦ προαυ-
λίου τῆς Πεπίτας. Ἡ καρδιά του ἤρχισε
νὰ πᾶλλῃ ζωηρῶς, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγ-
μὴν ὅπως κατευνάσῃ τοὺς παλμούς τού-
τους. Παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον. Ἦτο
περίπου ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια.

— Θεέ μου! Εἶπεν. Εἶνε ἤδη ἡμίσεια
ὥρα ὅπου μὲ περιμένει.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθε μετὰ βίας εἰς τὸ
σκεπαστὸν προαύλιον. Ὁ φανός, ὅστις
συνήθως τὸ ἐφώτιζε, παρεῖχεν ἀμυδρώ-
τατον φῶς τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ δὸν Λουδοβίκος εἰς
τὸ προαύλιον, καὶ χεῖρ τις, ἢ κάλλιον εἰ-
πεῖν ὄνυχες ἀρπακτικοῦ ὀρνέου τὸν συνέ-
λαβον ἐκ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος. Ἦτο ἡ
Ἀντωνία, ἥτις τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Διαβολόπαιδο, ἀχάριστο, σιχαμένο,
ἀνόητο! ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι πῶς δὲ θὰ
εἰρχόσουν πεῖα. Ποῦ ἦσουν ἄθλιο; Πῶς
εἰμπαρεῖς καὶ ἀργεῖς, καὶ τριγυρίζεις...
ὅταν ὅλη ἡ ζάχαρι τοῦ κόσμου λιώνει
γὰρ σένα, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ὡμορφίας σε
περιμένει;

Ἐνῶ ἡ Ἀντωνία οὕτω παρεπονείτο,
δὲν ἔμενεν ἀκίνητος, ἀλλ' ἐπροχώρει συγ-
χρόνως σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς ἀπὸ τὸν βρα-
χίονα τὸν μαθητὴν, τεταραγμένον καὶ
σιωπηλόν.

Διέβησαν τὸ κιγκλιδωτὸν περίφραγμα,

καὶ ἡ Ἀντωνία ἐπανάγκλεισεν αὐτὸ ἀθο-
ρύβως. Διήλθον τὸ ἰσόγειον, ἀνῆλθον διὰ
τῆς κλίμακος, διέβησαν κατόπιν διαδρό-
μους τινὰς καὶ δύο αἰθούσας, καὶ ἔφθα-
σαν πρὸ τῆς κεκλεισμένης θύρας τοῦ δω-
ματίου τῆς Πεπίτας.

Ἐν ὅλῃ τῇ οἰκίᾳ ἐβασίλευεν ἀξιοθαύ-
μαστος σιωπὴ.

Τὸ δωμάτιον τῆς Πεπίτας ἦτο εἰς τὸ
ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας καὶ δὲν ἔφθανον
μέχρις αὐτοῦ οἱ θόρυβοι τῆς ὁδοῦ. Μόνον
ἐνίοτε ἠκούοντο συγκεχυμέναι καὶ ἀόρι-
στοὶ αἱ κρούσεις τῶν κροταλίων καὶ οἱ
ἦχοι τῆς κιθάρας, καὶ ἐλαφρὸς τις βόμ-
βος παραγόμενος ὀλόκληρος ὑπὸ τῶν ὑπη-
ρετῶν τῆς Πεπίτας, αἵτινες διεσκέδαζον
ἐν τῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ.

Ἡ Ἀντωνία ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δω-
ματίου, ὤθησεν εἰς αὐτὸ τὸν δὸν Λουδο-
βίκον, καὶ συγχρόνως εἰδοποίησε τὴν κυ-
ρίαν τῆς ἀνκράζουσα.

— Κόρη μου. Νὰ ὁ δὸν Λουδοβίκος
ποῦ ἔρχεται νὰ σε ἀποχαιρετίσῃ.

Ἀφοῦ εἰδοποίησε τοιοῦτοτρόπως κατὰ
τὰς ὀφειλομένας διατυπώσεις, ἡ διακρι-
τικὴ Ἀντωνία ἀπεσύρθη τοῦ θαλάμου
ἀφίνουσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῶν τῆν κόρην
τῆς μετὰ τοῦ ἐπισκέπτου, καὶ κλείουσα
τὴν θύραν.

Ἀφικόμενοι μέχρι τοῦ σημείου τού-
του, δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ πράξωμεν,
εἰμὴ νὰ καταδείξωμεν τὸν χαρακτήρα
τῆς αὐθεντικότητος, ὃν παρέχει ἡ πα-
ροῦσα διήγησις, θαυμάζοντες τὴν λεπτο-
μερῇ ἀκριβείαν τοῦ γράψαντος αὐτήν.
Διότι, καὶ ἂν ὑπῆρχε τι τὸ ἐπίπλαστον,
ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τα διηγή-
ματα, ἐν τοῖς Παραλειπομένοις τούτοις,
ἀναμφιβόλως, συνέντευξις τοιούτου ἐν-
διαφέροντος, οἷα ἡ τῆς Πεπίτας μετὰ
τοῦ δὸν Λουδοβίκου, θὰ ἐτελεῖτο ὑπὸ πε-
ριστάσεως ἥττον κοινᾶς, οἷα αἱ ἐνταῦθα
ἀναφερόμεναι. Ἰσως οἱ ἥρωες ἡμῶν, πο-
ρευόμενοι ἐκ νέου εἰς ἐτέραν τινὰ ἐξοχί-
κην ἐκδρομὴν, θὰ κατελαμβάνοντο καθ' ὅ-
δον ὑπὸ τρομερὰς τινὸς καταγίδος, καὶ
θὰ κατέφευγον εἰς τὰ ἐρείπια παλαιοῦ
τινος φρουρίου ἢ μαυριτανικοῦ πύργου,
ἐνθα κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην θὰ ὑ-
πῆρχεν ἡ φήμη περὶ φαντασμάτων ἢ ἄλ-
λων τοιούτου εἶδους φοβερῶν συναντή-
σεων. Ἰσως οἱ ἥρωες ἡμῶν θὰ ἐνέπιπτον
εἰς τὰς χεῖρας ληστρικῆς συμμορίας, ἀφ'
ἧς θὰ διέφευγον, χάρις τῇ ψυχραιμίᾳ καὶ
τῇ ἀνδρείᾳ τοῦ δὸν Λουδοβίκου, διανυ-
κτερεύοντες κατόπιν ἐξ ἀνάγκης, καὶ μό-
νοι τῶν εἰς κοίλωμά τι ἢ σπηλαίον, καὶ
ἴσως τελευταῖον, ὁ συγγραφεὺς, θὰ διεξ-
ῆγε τὸ ζήτημα τοῦτο, παριστῶν τὴν Πε-
πίταν καὶ τὸν θαυμαστήν των, ταξεί-
δούντας ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἂν δὲν ὑπάρ-
χουσι τὴν σήμερον πειραταὶ ἢ καταδρο-
μεῖς Ἀλγερίνοι, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ
ἐπινοήσῃ ὠραιὸν τι ναυάγιον, ἐν ᾧ ὁ δὸν
Λουδοβίκος θὰ ἔσωζε τὴν Πεπίταν, φθά-
νων ἐπὶ τινος ἐρημονήσου ἢ ἐπὶ ἄλλης τι-
νος ποιητικῆς καὶ μονήρους ἀκτῆς. Οἶον

δήποτε ἐκ τῶν καταφυγίων τούτων, θὰ
προητοίμαζε τεχνιέντως τὴν περιπαθὴ
συνδιάλεξιν τῶν δύο νέων, καὶ θὰ ἐδικαι-
ολόγει καλλίτερον τὸν δὸν Λουδοβίκον.
Παραδεχθῶμεν ἐν τούτοις, ὅτι ἀντὶ νὰ
μεμφθῶμεν τὸν συγγραφέα, μὴ καταφεύ-
γοντα εἰς τοιαύτας περιπλοκάς, ὀφείλο-
μεν νὰ ἀπονεύωμεν αὐτῷ χάριτας διὰ τὴν
πολλὴν εὐσυνειδησίαν του, θυσιάζοντος εἰς
τὸ πιστὸν τῆς ἀφηγήσεως τὴν θαυμασίαν
ἐντύπωσιν, ἣν θὰ παρήγε, κοσμῶν καὶ πε-
ριβάλλων αὐτὴν διὰ συμβεβηκότων καὶ ἐ-
πεισοδίων τῆς φαντασίας του.

Ἀφοῦ ὑπῆρχεν ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἐπι-
δεξιότης τῆς Ἀντωνίας, καὶ ἡ ἀσθένεια,
μεθ' ἧς ὁ δὸν Λουδοβίκος συνήνεσε νὰ πο-
ρευθῇ εἰς τὴν συνέντευξιν, διατί νὰ κατα-
φύγῃ εἰς ψεῦδη, καὶ νὰ παραστήσῃ τοὺς
δύο ἐραστὰς ὥστε φερομένους ὑπὸ τῆς τύ-
χης καὶ συνευρισκομένους καὶ συνομιλοῦν-
τας κατὰ μόνας, πρὸς μέγιστον κίνδυνον
τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ συμφέροντος ἀμφοτέ-
ρων; Οὐδὲν ἐκ τούτων. Ἐὰν ὁ δὸν Λου-
δοβίκος πράττει καλῶς ἢ κακῶς ἐρχόμε-
νος εἰς τὴν συνέντευξιν, καὶ ἂν ἡ Πεπίτα
Χιμένες, πρὸς ἣν ἡ Ἀντωνία εἶχεν ἤδη
εἶπει ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤρχετο ἄφ' ἐ-
αυτοῦ ἵνα τὴν ἴδῃ, πράττει καλῶς ἢ κα-
κῶς, χαίρουσα διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκεῖνην,
τὴν μυστηριώδη πῶς καὶ παρακαίρον, μὴ
ἐπιρρίψωμεν τὴν εὐθύνην ἐπὶ τῆς τύχης,
ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν προσώπων,
ἅτινα ἀναφαίνονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ,
καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν ὑφ' ὧν καταλαμβάνο-
νται.

Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν πολὺ τὴν Πεπίταν·
ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ἀλήθεια, καὶ ὀφεί-
λομεν νὰ τὴν εἴπωμεν, καίτοι ἀσύμφορον
εἰς τὴν ἡρώϊδα μας. Εἰς τὰς ὁκτὼ τῇ εἰ-
πεν ἡ Ἀντωνία ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος ἔ-
μελλε νὰ ἔλθῃ, καὶ ἡ Πεπίτα, ἥτις ὁμί-
λει ἤδη περὶ θανάτου, ἥτις εἶχε τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, τὰ βλέφαρα πε-
φλογισμένα ἐκ τῶν δακρύων, καὶ ἦτο ἀ-
κένιστος, δὲν ἐσκέφθη εὐθὺς ἄλλο τι,
εἰμὴ πῶς νὰ εὐπρεπισθῇ καὶ καλλω-
πισθῇ, ὅπως ὑποδεχθῇ τὸν δὸν Λουδοβί-
κον. Ἐπλυνε τὸ πρόσωπον διὰ χλιαροῦ
ὕδατος, ὅπως ἀπαλείψῃ μὲν τὰς βλάβας
τὰς ἐκ τῶν δακρύων, ἵνα μὴ φαίνηται
ἄσχημος, οὐχὶ ὅμως καὶ μέχρι τοῦ νὰ μὴ
ἀφίσῃ ἔχνη καταδεικνύοντα ὅτι ἐκλαυσε.
Διηυθέτησε τὴν κόμην τῆς εἰς τρόπον
ὥστε νὰ μὴ προδίδηται πῶς ἐπιμελελημένη
τις πρόνοια, ἀλλὰ καλλιτεχνικὴ τις καὶ
εὐγενὴς ἀφέλεια, χωρὶς πάλιν νὰ μετα-
πίπτῃ εἰς τὴν ἀταξίαν, τὸ ὅποιον ἦκιστα
θὰ τὴν ἐκόσμει· ἐκαθάρισε τοὺς ὄνυχας,
καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο εὐπρεπὲς νὰ ὑποδεχθῇ
μὲ τὴν ἐφροστρίδα τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἐ-
φόρεσεν ἄπλου τὴν ἐνδυμα οἰκιακόν. Καὶ
τέλος πάντων προσεπάθησεν ὥς ἐξ ἐνστί-
κτου, ὅπως ὅλα τὰ βοηθητικὰ μέσα τοῦ
καλλωπιστηρίου συντελέσωσιν εἰς τὸ νὰ
παραστήσωσιν αὐτὴν ὠραιότεραν, χωρὶς
νὰ διαφαίνηται οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος
ἐπιτηδεύσεως, καὶ κόπων καὶ ἀπωλείας
χρόνου διὰ τὰς λεπτολογίας ἐκεῖνας,
ἀλλὰ τὸ πᾶν νὰ ἀναλάμπῃ οἶονε

ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὡς δῶρον χαρισθὲν ὑπ' αὐτῆς, ὥς τε τὸ ἐνυπάρχον ἐν αὐτῇ, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἀμέλειαν, τὴν προερχομένην ἐκ τῆς ζωηρότητος τῆς ἀγάπης τῆς.

Ὡς κατορθώσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν ἡ Πεπίτα κατηνάλωσε πλέον τῆς μίξας ὥρας εἰς τοὺς καλλωπιστικούς τούτους κόπους, οἵτινες μόνον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐμελλον νὰ κατανοηθῶσιν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΕ ΚΑΛΟΝΝΕ

ΕΥΑ

[Τέλος]

Ἔδραμε πρὸς αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐνδυθῇ, ἔσχισε τὸν φάκελλον μὲ τρέμουσαν χεῖρα, πλὴν ἀλλοίμονον! Τὸ ὄνομα τῆς Εὐας δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐκείνων. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ἡ Εὐα ἦτον ἀσθενής, βαρέως ἴσως ἢ μήπως εἶχεν ἀναχωρήσει τοῦ τυπογραφείου; Ἔσχεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ιδέα νὰ τηλεγραφήσῃ διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου· ἀλλὰ ποῖαν πρόφασιν νὰ εὕρῃ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐρώτησίν του ταύτην; Ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς ἐπαύριον· ἀλλὰ διῆλθε ἡμέραν λίαν τεταραγμένην καὶ νύκτα λίαν τρομεράν, καθ' ἣν εἶδεν ἐμφανιζόμενα φαντάσματα καὶ νεκρὶκὰ συνοδίαις.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἠγέρθη πρὶν ἢ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος καὶ ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς προὔπαντήσιν τοῦ καθημερινοῦ ἀγγελιαφόρου. Ὅταν τὸν εἶδε μακρόθεν, ὁ Ὁράτιος ἤρχισε νὰ τρέχῃ, τῷ ἤρπασε τὸν φάκελλον ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὸν ἔσχισε μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνόμισεν ὅτι περιεῖχε τραπεζικὰ γραμμάτια. Περιεῖχε καλλίτερον τούτων, τὸ τέλος τοῦ τόμου καὶ ὁλόκληρον αὐτὸ τὸ τέλος εἶχε στοιχειοθετηθῇ ὑπὸ τῆς Εὐας. Ὡς ἐμμανής, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ γραμματοκομιστοῦ, ἔφερε τὸ χαρτίον ἐφ' οὗ ἦτο

κεχαραγμένον τὸ ὄνομα τῆς Εὐας εἰς τὰ χεῖλη του. Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ταχυδρόμος δὲν ἀμφέβχλε πλέον περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ περιεχομένου· ἦτον ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπητῆς γυναικός.

Ἀγαπητὴ ἡ Εὐα ἦτο βεβαίως, ἀλλὰ δι' ἔρωτος ιδεώδους, συγκεντρουμένου ἐν τῷ ἔγκραλῳ. Ὁ ἔρωτος οὗτος ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὸς, τοσοῦτον ἐπιβλητικὸς ὥς εἰ εἶχε γεννηθῇ ἅμα τῇ θῆξ ἀτόμου ζῶντος καὶ γνωστοῦ, οὐχὶ δὲ φαντασιώδους προσώπου πλασθέντος ὑπὸ τοῦ ἔραστοῦ ἐν ὀνείρῳ, ἄνευ σχήματος ἀπτοῦ καὶ ὕλικου, πλέον ιδεώδους τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πυγμαλίωνος, ὁμοίου πρὸς τὰς πριγκηπίσας, ἃς βλέπομεν ἐν τοῖς ποιήμασι τῶν Ἰνδιῶν καὶ αἵτινες ζῶσιν ἐντὸς τῶν ἀστέρων. Πλὴν ἐνταῦθα ἡ πριγκηπίσσα εἶχε τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς· ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἡ ιδέα αὕτη τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Εὐαν κατεῖχε τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁρατίου πλέον ἢ ὅσον ἤθελε τολμήσει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

Τὰς διορθώσεις ταύτας, εἶπεν οὗτος πρὶν ἢ μάλιστα τὰς ἀναγνώσῃ, θὰ τὰς ἐπιστρέψω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς Παρίσιους. Ἔχω ἀνάγκην νὰ ἴδω τὸν ἐκδότην μου, τὸν τυπογράφον, — δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ: «τὴν ἐργατίδα» —, θὰ φύγω αὐρίον.

Ἐφυγε πράγματι. Ἀντὶ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ ἐκδότη τῷ, ὅστις ἤθελε τῷ ἐξαλείψει πᾶσαν πρόφασιν τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐργαστήριον, διηυθύνθη πρὸς τὸ τυπογραφεῖον, τὸ ὅποιον ἔκειτο πολὺ μακρὰν, πλησίον τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Ἡ πρώτη λέξις ἣν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς θύρας ἦν ἡ ἐξῆς: «Οἱ ξένοι δὲν εἰσέρχονται ἐν τῷ τυπογραφείῳ». Προσεποιήθη ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἀπευθύνθη πρὸς τὸν πρωτοδιορθωτὴν. Ὁ τελευταῖος οὗτος εὗρε χιλιάς ἀντιρρήσεις. Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Τοῦτο ἀπησχόλει τὰς νεάνιδας, διέκοπτε τὴν ἐργασίαν, ἐγένετο ἀνεξάντλητος πηγὴ συνομιλιῶν.

— Ἄλλ' ἔχω, εἶπεν οὗτος, νὰ δώσω μερικὰς παραγγελίας εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐαν.

— Θὰ σὰς φέρω τὸν σελιδοθετήν.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Ὁράτιος μετ' ἀνυπομονησίας, θέλω νὰ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος μερικὰς παραγγελίας εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐαν.

— Βεβαιωθῆτε, κύριε, ὅτι θὰ τῆς τὰς εἴπωμεν πιστῶς. Ἀλλως τε ἡ στοιχειοθετήσις ἐτελείωσεν. Ἡ δεσποινὶς Εὐα δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ κάμῃ.

— Ἐχει τὰς διορθώσεις! εἶπεν ὁ Ὁράτιος δι' ὕψους ἐμφανίνοντος ὀργῆν.

Ὁ πρωτοδιορθωτὴς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον εἰς ποιητὴν ἤδη ἔξοχον, ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, καὶ εἶπε νὰ φέρωσι τὴν δεσποινίδα Εὐαν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Ὁράτιος ἐξήταζε τὰς τελευταίας του διορθώσεις καὶ τὰς ἀνεγίνωσκε, χωρὶς νὰ ἐνοησῇ οὐτε λέξιν, δεκάτην ἤδη φορὰν. Πολλὰ πρόσωπα εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸ γραφεῖον χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτά. Αἴφνης:

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐα; Πότε θὰ ἔλθῃ;

— Εἶνε ἐνταῦθα πρὸ πέντε λεπτῶν, ἐνώπιόν σας, ἀπήντησεν ὁ πρωτοδιορθωτὴς.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖον ὁ πρωτοδιορθωτὴς τῷ ἐδείκνυνεν. Ἦτο πτωχὴ κόρη ἀσχημὸς, κυρτὴ, δυσειδής, τὴν κόμην λευμένην ἔχουσα...

Ὁ Ὁράτιος τὴν παρετήρησε μετὰ φρίκης, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε τρέχων.

— Ποιητὴς! ἐψιθύρισεν ὁ πρωτοδιορθωτὴς. Εἶνε τρελλός!

Π.

ΤΕΛΟΣ

Ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, εἴτε ἀπώλεσαν, ἢ ἐνεκεν ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας, δὲν ἔλαβον φύλλα «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Δ' ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν τοῦτο, ἵνα ἀποστείλωμεν τοῖς τὰ ἐλλείποντα.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιοῦτος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρίσις.